

בש"פ 5340/23 - לירן אזולאי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5340/23

לפני: כבוד השופטת ג' כנפי-שטייניץ

המבקש: לירן אזולאי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למתן רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט א' חזק) מיום 25.6.2023 בעמ"ת 44494-06-23

בשם המבקש: עו"ד אילן חכם

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט א' חזק) מיום 25.6.2023 בעמ"ת 44494-06-23. בהחלטה זו קיבל בית המשפט המחוזי ערר על החלטת בית משפט השלום בבאר שבע (השופט י' בן הרוש) מיום 18.6.2023 במ"ת 39268-04-23, והורה על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

2. ביום 23.4.2023 הוגש נגד המבקש כתב אישום המייחס לו עבירות של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית והפרת הוראה חוקית, עבירות לפי סעיפים 7(א) ו-7(ג) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973, ולפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בהתאמה. על פי המתואר בכתב האישום, החזיק המשיב ברכב בו נהג, סם מסוכן מסוג קנבוס במשקל כולל של 4.92 ק"ג, וזאת תוך הפרת תנאי מעצר בית שנקבעו במסגרת הליך אחר שהתנהל נגדו (מ"ת 15732-06-21).

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המדינה בקשה למעצרו של המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו. בדיון שהתקיים בבקשה ביום 23.4.2023, הסכים בא-כוח המבקש לקיומן של ראיות לכאורה, ולבקשתו הורה בית משפט השלום על הפנייתו של המבקש לשירות המבחן לבחינת היתכנות שחרורו לחלופת מעצר.

4. משהוגש תסקיר המעצר, ובהסתמך על המלצותיו, הורה בית משפט השלום, בהחלטתו מיום 18.6.2023, על העברתו של המבקש למעצר בפיקוח אלקטרוני, בפיקוח אחותו ובן זוגה. ערר שהגישה המדינה על החלטה זו לבית המשפט המחוזי בבאר שבע התקבל, ובהחלטתו מיום 25.6.2023, הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

5. בבקשה שלפני עותר המבקש להשבת החלטת בית משפט השלום על כנה. לטענתו, שגה בית המשפט המחוזי משקבע בהחלטתו שהתסקיר שהוגש בעניינו הוא תסקיר שלילי ועל כן לא ראה לאמץ את המלצותיו של שירות המבחן. לפי הנטען, בית משפט השלום אימץ את המלצת שירות המבחן והורה על מעצרו בפיקוח אלקטרוני, לאחר שבחן את התסקיר המקיף שהוגש על-ידי שירות המבחן ולאחר שהתרשם באופן בלתי אמצעי מהמפקחים המוצעים. לנוכח האמור, נטען כי שגה בית המשפט המחוזי משראה לסטות מהמלצתו של שירות המבחן והורה על מעצרו של המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

6. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

7. הלכה היא כי בקשת רשות לערור תיבחן לפי אמת מידה מצמצמת, ולפיה תינתן רשות לערור רק במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית או ציבורית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או כאשר מתקיימות נסיבות ייחודיות המעלות חשש לעיוות דין המצדיקות התערבות (ראו: בש"פ 5678/18 מדינת ישראל נ' שבו, פסקה 11 (26.7.2018); בש"פ 2714/21 רצון נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (26.4.2021); בש"פ 2092/22 ואקנין נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (24.3.2022)). בחינת הבקשה לפי אמות מידה אלה מעלה כי זו אינה באה בגדרם של אותם מקרים חריגים. המבקש אינו מעלה בבקשתו טיעונים החורגים מעניינו הפרטי ואף לא כאלה המעלים שאלה עקרונית.

אף לגופם של דברים, הבקשה אינה מעלה טעם להתערבות בהחלטת בית המשפט המחוזי. כידוע, אין בהמלצתו של שירות המבחן כדי לכבול את שיקול דעתו של בית המשפט, ודחיית ההמלצה, כשלעצמה, לא תקימה, ככלל, עילה למתן רשות לערור (ראו מיני רבים: בש"פ 6606/13 צרפתי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (30.10.2013); בש"פ 4348/22 אלגרופי נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (6.7.2022)). בית המשפט המחוזי בחן את עניינו של המבקש תוך התייחסות לטיב העבירות המיוחסות לו, להמלצות התסקיר ולחלופה שהוצעה, והגיע למסקנה כי אין במעצרו בפיקוח אלקטרוני כדי ליתן מענה למסוכנותו. בהחלטתו נתן משקל לבחירתו של המבקש להחזיק כמות גדולה של סם מסוג קנבוס (כ-5 ק"ג), בעודו ממתין לגזר דינו בגין הרשעתו בעבירות דומות ותוך הפרת תנאים מגבילים שהוטלו עליו בגדרו של אותו הליך. בנסיבות אלה, לא מצאתי כי טעמי הבקשה מקימים עילה להתערבותו של בית משפט זה בהחלטתו של בית המשפט המחוזי.

הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, ה' באב התשפ"ג (23.7.2023).

שׁוֹפֵט
